

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 24/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 19, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Ntok/1/2023 z 28. mája 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/41/2024 z 27. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. februára 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ vykonáva doživotný trest odňatia slobody uložený mu v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 8T/8/2005. Návrh, ktorým sa sťažovateľ v danej veci domáhal povolenia obnovy konania, bol uznesením krajského súdu podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Rozhodujúce dôkazy, o ktoré krajský súd oprel sťažovateľovo odsúdenie, predstavovali znalecký posudok znalkyne z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí PhDr. Evy Kitkovej, ako aj výpoveď tejto znalkyne na hlavnom pojednávaní 11. júla 2007. Uvádzaná znalkyňa však nebola v čase psychologického vyšetrenia sťažovateľa odborne spôsobilá na vypracovanie znaleckého posudku týkajúceho sa resocializačnej prognózy dospelých osôb v kontexte uloženia doživotného trestu odňatia slobody. Z výpisu zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov totiž vyplýva, že znalkyňa bola zapísaná v odbore psychológia, odvetví klinickej psychológie dospelých až po vykonaní vyšetrenia sťažovateľa, a to 21. novembra 2007. Z tohto dôvodu vznikajú pochybnosti o odbornej spôsobilosti poukazovanej znalkyne, ako aj pochybnosti o správnosti znaleckého posudku. Informácia o danej skutočnosti sa pritom v pôvodnom spise nenachádzala, čo je dôvodom, pre ktorý malo dôjsť k povoleniu obnovy konania. Znalkyňa PhDr. Eva Kitková sa pritom dopustila viacerých disciplinárnych deliktov a jej morálny profil je spochybnený. Navyše, už v pôvodnom prípravnom konaní bola 29. septembra 2005 pribratá iná znalkyňa PhDr. Darina Hubová, ktorej znalecký posudok vyznieval sťažovateľovi na prospech, pričom jej výpoveď z 9. mája 2006 nebola problematická tak, ako tvrdil súd pôvodného konania. Závery znaleckého posudku PhDr. Kitkovej tak nekorešpondujú nielen so znaleckým posudkom PhDr. Hubovej, ale ani so závermi psychológov z diagnostiky ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby z 11. februára 2022. Sťažovateľ uzatvára, že ním predložené nové skutočnosti a dôkazy môžu same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o treste. Zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania krajským súdom a následnej sťažnosti najvyšším súdom tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K uzneseniu krajského súdu:

5. Ak ide o uznesenie krajského súdu, platí, že podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Nie je preto v dispozícii ústavného súdu preskúmať uznesenie krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa.

Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (m. m. napr. II. ÚS 684/2025).

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu:

6. Úlohou ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. III. ÚS 299/2024).

7. Obnova trestného konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci konať a rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolení obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím, je odstránenie prípadných justičných omylov. V danom prípade možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadradenosti verejného záujmu na správnom, a teda spravodlivom trestno-právnom rozhodnutí nad verejným záujmom na zachovaní imperatívu právnej istoty (m. m. napr. I. ÚS 373/2017, I. ÚS 34/2021, III. ÚS 29/2022, III. ÚS 76/2022).

8. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

9. Podstatou ústavnej sťažnosti v rozsahu, v ktorom nebola ústavným súdom odmietnutá ako neprípustná (bod 5 dôvodov tohto uznesenia), je namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté vo veci návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania. Sťažovateľ v podstate argumentuje deficitmi pôvodného konania, ktoré neboli reparované ani pri obnove konania, a tvrdí existenciu nových skutočností a dôkazov, ktoré by podľa jeho názoru mohli splniť predpoklady obnovy trestného procesu objektivizované v § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

10. Pokiaľ ide o sťažnostné tvrdenia súvisiace s deficitom odbornej spôsobilosti znalkyne PhDr. Evy Kitkovej v čase vyšetrenia sťažovateľa, ako aj v čase jej výpovede na hlavnom pojednávaní, ústavný súd odkazuje predovšetkým na závery uvedené na s. 7 uznesenia krajského súdu. **Odtiaľ s poukazom na prax najvyšších súdnych autorít (R 6/1997) vyplýva (*in fine*), že za nové skutočnosti nemožno považovať skutočnosti zistiteľné z obsahu pôvodného trestného spisu, a to ani v tom prípade, keď sa s nimi súd pôvodného konania nevyrovnal alebo ich prehliadol, alebo zle vyhodnotil.** Fakt, že sporný znalecký posudok vypracovala

znalkyňa PhDr. Eva Kitková, bol nepochybne zistiteľný z pôvodného trestného spisu a z verejne dostupného zoznamu znalcov bolo už v tom čase zrejme, v akých odvetviach znalkyňa bola zapísaná. Avizované závery v podstate aproboval aj najvyšší súd a konkretizačne dodal, že skutočnosť ustanovenia znalkyne zapísanej v zmieňovanom odvetví je identifikovateľná nielen z uznesenia o jej pribratí do konania, zo samotného znaleckého posudku, ale najmä aj zo znaleckej pečiatky podľa č. 1. 451 pôvodného trestného spisu, kde je ako znalecký odbor uvedená „*Psychológia, Klinická psychológia detí, poradenská psychológia, psychológia sexuality*“. Táto sťažnostná námietka je teda v ústavno-právnej rovine zjavne neopodstatnená.

11. Ani tvrdenie sťažovateľa o disciplinárnych deliktach, ktorých sa mala znalkyňa PhDr. Eva Kitková dopustiť, v dôsledku čoho mal byť jej morálny profil dubiózny, nie je spôsobilé privodiť obnovu konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na disciplinárne delikty, na ktoré poukázal aj v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu. Najvyšší súd však sťažovateľovi ústavno-právne korektne vysvetlil, že išlo o disciplinárne previnenia v iných veciach nesúvisiacich so znaleckým posudkom, ktorý znalkyňa podala v pôvodnom konaní. Inak vyjadrené, sťažovateľ nepoukázal na žiadne disciplinárne previnenie PhDr. Evy Kitkovej, ktorého by sa mala dopustiť v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku v trestnom konaní, o ktorého obnovu sťažovateľ usiloval (s. 9 uznesenia najvyššieho súdu).

12. Sťažovateľova nespokojnosť s nerefektovaním znaleckého posudku a následnej výpovede znalkyne PhDr. Dariny Hubovej predstavuje úsilie smerujúce k prehodnoteniu záverov pôvodného konania. Účelom obnovy konania však ani podľa ustálenej praxe ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 299/2024) nie je ďalšia revízia záverov pôvodného konania. Obnova konania nemá slúžiť na verifikáciu otázok, na ktoré bolo možné nachádzať odpovede vykonaním, preverením a vyhodnotením dôkazov existujúcich v pôvodnom konaní. Inak povedané, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba zisťuje, či existujú nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. V danom prípade pritom všeobecné súdy s ústavne korektným odôvodnením nezistili ani žiadnu novú skutočnosť, prípadne nový dôkaz, keďže znalecký posudok PhDr. Evy Kitkovej požadované parametre nespĺňal. Ani tejto sťažnostnej námietke preto nebolo možné priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

13. Závery psychológov z diagnostiky ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby z 11. februára 2022 by síce v potenciálnej rovine mohli predstavovať novú skutočnosť, resp. dôkaz predvídaný v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, avšak sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.) ich v ústavnej sťažnosti nijak nekonkretizoval. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka prednesenia relevantnej ústavno-právnej argumentácie. Ústavná sťažnosť však v tomto rozsahu neobsahovala skutkové a právne dôvody namietaného porušenia práv požadované § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Preto je v avizovanej časti daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

14. Neuniklo napokon pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v konaní

pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd však nie je ďalšou alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane vecne preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal všeobecným súdom v skoršom procesnom postupe. Len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu a najvyššieho súdu poskytnutými v reakcii na argumentáciu uvádzanú v jednotlivých ním generovaných podaniach nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti záverov týchto autorít a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právne názory svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024, III. ÚS 620/2025).

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením najvyššieho súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd je sumarizačného názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne relevantná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a dôvodmi formulovanými v ústavnej sťažnosti.

16. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom uvádzaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, z čoho rezultuje, že dôvodnosť avizovanej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v rozsahu smerujúcom proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú s výnimkou bodu 14 dôvodov tohto uznesenia, kde ju odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predvídaných náležitostí.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu